

Liliacul și cele două nevăstuici

La Fontaine

Un Liliac, zburătăcind ca un năuc,
Era să dea-ntr-o seară de bucluc,
Căci nimeri, pe-o fereastrăică,
Într-un culcuș de nevăstuică.
Cum nu era cu neamul guzganilor în pace,
Ea și sări la dânsul să-l înșface.
- Cutezi să vii aici, când neamul tău
A căutat, cum știi, să-mi facă rău?
Căci ce mai tot încolo și încoace,
Ești Șoarece și pace!
(Sau nu-s, eu, Nevăstuică!)
- Am fost zvârlit, aici, ca o fițuică,
De-o pleasnă mai puternică de vânt,
Dar Șoarece n-am fost și nici nu sunt,
Că n-am nimic comun cu rozătoarele.
Priviți-mă: eu sunt cu aripi, Doamnă,
Și aripile pasăre înseamnă...
Jos Șoarecii! Trăiască Zburătoarele!
Cum îi vorbise bine, ca din carte,
Ea l-a lăsat să plece mai departe.
Dar poate că blestemele păcatelor
L-or fi mânat cu joaca lor poznașă
La altă Nevăstuică, - o vrăjmașă
A tuturor înaripatelor -
Și ea, cu gândul la obârșie,
Voia ca pasăre să-l sfâșie.
- Eu pasăre?! Sunt mai de viță!
N-am pene, ca să mă feresc.
Nu vezi că-s Șoarece, Domniță?
Trăiască neamul șoricesc!
Știind s-o schimbe și s-o dreagă,
Scăpă din nou cu pielea-ntreagă.